

ses herved til bemærkningerne til § 2, stk. 1. Overtager fonden efter lovforslagets § 2, stk. 3, andre porteføljer, vil disse også være omfattet af denne bestemmelse.

I stk. 8 foreslås der givet fonden de bredest mulige rammer for styring af risiko på dens portefølje af forpligtelser og udestående fordringer med henblik på at minimere risiko eller tab. Det erindres herved, at fonden ved en indfrielse af en garanti normalt indtræder i garantitagerens fordring mod debitor, og det indfriele beløb vil derfor regnskabsmæssigt blive registreret som en udestående fordring.

Også for så vidt angår risikostyringen, lægges der op til de størst mulige frihedsgrader for fonden i lyset af det i lovtæksten tilkendegivne formål. Som nogle redskaber, fonden kan anvende i dette øjemed, kan nævnes, at fonden skal kunne føre de nødvendige valutakonti i Danmarks Nationalbank og i øvrigt benytte sig af finansmarkedets instrumenter, f.eks. valutaterminskontrakter, optioner og futures mv. med henblik på at minimere valuta- og renterisici. Det vil også kunne komme på tale at udveksle risici med andre statslige eksportkreditordninger eller at indgå i genforsikringsarrangementer med disse med henblik på at nedbringe særligt høje engagementer på stærkt risikobehæftede lande.

Stk. 9 omhandler særlige tjenester, som der foreslås givet fonden adgang til at yde virksomheder, garantitager m.fl. Reglen har sin væsentligste betydning på området udestående fordringer, dvs. tilfælde hvor fonden har udbetalt erstatning som følge af politiske risici (et lands manglende betalingsevne), eller hvor eksportvirksomheder eller andre af samme årsag har ubetalte fordringer. Der har således vist sig stort behov for, at der centralt sker en koordinering af inkassovirksomheden over for lande i betalingsvanskeligheder for så vidt angår ikke garantidækkede fordringer. Dette vil praktisk kunne ske i tilknytning til fondens administration af moratorier vedrørende garanterede fordringer på de pågældende lande. I 1994 har en sådan ordning været prøvekørt med held for så vidt angår ikke garantidækkede fordringer på Iran. Tilsvarende vil fonden ifølge reglen få adgang til at afkræve garantitagerne den ikke garanterede andel (selvrisikoandelen) af garanterede fordringer, som er henført under moratorieaftaler, der afvikles over en længere årrække. Herved vil såvel fonden som garantitagerne opnå store administrative lettelser. Fondens skal kunne kræve særligt vederlag for sådanne tjenester. Det er ikke hensigten med bestemmelsen at give fonden adgang til at udføre almindelig kommerciel inkassovirksomhed bortset fra inddrivelse af egne fordringer, idet en sådan aktivitet ville konkurrere med den private sektor.

Til § 6

Med henblik på at fremtidssikre Eksportkreditfondens virksomhedsgrundlag foreslås lovens bestemmelser om rammerne for risikodækning gjort så vide som muligt. Der kan herved henvises til den række af forslag om nye og ændrede garantiprodukter, som Eksportkreditgaranti- og -Finansieringsudvalget har anbefalet, ligesom der ikke bør lægges lovmæssige begrænsninger for yderligere fremtidig produktudvikling i overensstemmelse med virksomhedernes og pengeinstitutternes behov og udviklingen i den internationale konkurrencesituation.

Rammerne er bredere formuleret end i lov om eksportkredit fra 1992. Der er således nu udtrykkeligt åbnet for garantigivning i udenlandsk valuta, en facilitet som en række udenlandske eksportkreditinstitutter i adskillige år har tilbudt. Der er tillige åbnet for anvendelsen af garantiinstrumentet i forbindelse med støtte til finansiering.

De tre sektioner, som den hidtidige garantigivning er sket under, foreslås ikke opretholdt, fordi de ikke mere skal anvendes i forbindelse med styringen af ordningen. Det forudsættes imidlertid, at der fortsat kan udvises særlig risikovillighed med hensyn til risikotagning på udviklingslande og lande i Øst- og Centraleuropa på samme måde, som det hidtil er sket. Ordningen bør som udgangspunkt prioritere dækning af risici på betalingsdygtige købere og lande, men bør dog, som det også hidtil er sket, have adgang til at dække risici på økonomisk mere usikre lande, når dækningen har betydning for dansk eksport. Det bør være en forudsætning for risikotagningen, at betalingen med sandsynlighed kan påregnes overført til den pågældende garantitager ved forfaldstid eller inden for en kortere periode herefter.

Udgangspunktet for en væsentlig del af den nyudvikling, der vil være påkrævet, er dog det ganske varierede udbud af garantifaciliteter, som allerede eksisterer i Danmarks Erhvervsfond (Statens Eksportkredit), og som er kendt og benyttet af eksportvirksomheder og pengeinstitutter. Ved disse kan kreditrisikoen dækkes over for såvel virksomheder som pengeinstitutter, afhængigt af hvem der sidder med risikoen, ligesom risikoen før varens levering kan dækkes over for virksomheden, der derved kan sikre sig mod tab som følge af, at køberen f.eks. går konkurs inden varens levering. Af stk. 3 fremgår, at både den kommercielle risiko – at køberen bliver insolvent og lignende – og den politiske risiko – at køberlandet ikke har den fornødne fremmede valuta, krigsrisiko mv. – kan dækkes. Hertil kommer en række specialprodukter.

Risikodækning kan også ydes over for danske